

נגד המקטרגים

3. טהרת הדיבור

1. ד' שונא את המקטרגים

2. קנאת בשר ודם

1. ד' שונא את המקטרגים

"ואראה את ד' ישב על כיסא רם ונשא". ישעיהו הנביא נרעש ומוזעזע מכך: אמרתיו מי אני ומה אני? בן-אדם בגוף! "טמא שפתים". בשפתי הטמאות ביטאתי את שם ד'! אני נמצא במצב העליון, בגדלות היותר עליונה, ויחד עם זה הנני מדבר בטומאת שפתים מפני ש"בתוך עם טמא שפתים אנכי יושב".

אחרי הטענות האלה על הציבור ומצב העם, מיד קופץ אחד מן השרפים. "שרפים עומדים ממעל לו שש כנפים שש כנפים לאחד". "ויעף אלי אחד מן השרפים ובידו רצפה". אתה אמרת על כלל ישראל "עם טמא שפתים"? יש להגעיל לך את הפה במדרש יש הרחבה: על עצמך, אתה רשאי לומר, אבל על העם אינך רשאי. "רצפה על השפתיים!"

בעניין זה, יש אצל חז"ל ביקורת גם על קדושים. הגאון מווילנה כותב: "ד' יתברך

שונא המקטרג על בניו, אפילו קדושים". ישעיהו הנביא היה ודאי קדוש, אבל מי שמקטרג: "עם טמא שפתים", - מיד יש להגעיל לו את השפתיים.

2. קנאת בשר ודם

גם אליהו הנביא אמר "קנא קנאתי לד' אלוהי צבאות", ועל כך יש בירור ארוך במדרש. נאמר לו מן השמים:

— על מה אתה מקנא?

— "כי עובו בריתך בני ישראל".

— הברית הזו - בריתי או בריתך?

— ריבונו של עולם, בריתך היא.

— אז מה אתה רוצה?

— "את מזבחתיך הרס".

— מזבחותי הם או מזבחותיך הם?

— מזבחותיך, ריבונו של עולם.

— אז מה אתה רוצה?

— "נביאך הרגו בחרב".

— נביאי או נביאך?

— נביאך, ריבונו של עולם.

— אז מה אתה רוצה?

— "ויבקשו את נפשי לקחתה".

עכשיו הכל מובן

מי יכול לומר דברים גוראים כאלה? האם היינו יכולים? אך חז"ל מרשים לעצמם לאומרו! הם מסייזים ביקורת אפילו על קדושי קדושים, כגון אליהו וישעיהו, כאשר זה נוגע לקשרוג על כלל ישראל.

3. טהרת הדיבור

יש להתבונן בטהרת הפה, הלשון והדיבור. השפתיים מיוחדות עבור ד' שפתי תפתח ופי יגיד תהילתך". יש לזכור זאת יותר ויותר, יש ללמוד בספר 'חפץ חיים' שהתגלה

אלינו עבור טהרת הדיבור והלשון. חז"ל מגדירים: "מה אומנותו של אדם בעולם הזה? ישים עצמו כאילם. יכול אף לדברי תורה? תלמוד לומר: 'צדק תדברון'".

ככל שנשתמש בכישרון הדיבור לדברי תורה, לדיבור שהור בין חברים - אשרינו.

טמא הדיבור

מקטרג לאי אהבה לאי

קטרג